Bakskuldløbet

En helt anderledes oplevelse

Af Esben Møller Blicher, Sydøstjyllands PI
Fotos Jan Kofoed Nielsen, PI-København

Turen var ved at nå sin afslutning – torsdag aften, kammeratskabsaftenen var vel overstået. Et par håndfulde danskere og svenskere tillod sig at forlænge festen på Glitnir, som er et værtshus i Thorshavn. Her var der "monkey nigth" og øl ad libitum for 100 kr. I forbindelse med værtshusbesøget faldt enkelte i snak med de indfødte. En lokal kvinde gav sit bud på, hvorledes vejret havde været de sidste par dage med følgende udbrud: "Juw hav´ bin verry lucky with the wetter, hir´ its always shitty wetter – always". Eftersom hun havde en promille mellem "nu falder jeg ned af stolen" og "mit talecenter er udfordret", sammenholdt med at sandheden skal komme fra børn og fulde folk, må konklusionen nok være, at vi havde haft helt fint vejr på Færøerne til årets Bakskuldløb. Vi fik lov til at opleve både blæsevejr, kraftig regn, tåge og til tider stille vejr med solskin, hvor temperaturen lige kunne snige sig op over 10 grader. Perfekt vejr til at løbe 3 orienteringsløb i...

Hvis vi skruer tiden tilbage til 2016 i forbindelse med et orienteringsløb, rejste Erik Lindholdt sig op og fortalte, at i 2017 havde Esbjerg PI til hensigt at arrangere deres årlige O-løb på Færøerne. Højst sandsynligt var flere deltagere ved at få kaffen galt i halsen – andre havde vanskeligt ved at tro på historien. Men det viste sig, at historien rent faktisk var ganske sand, og Erik ikke var blevet ramt af et svært udbrud af vanvid. Arrangementet blev planlagt og gennemført af trioen Erik Lindholdt, Peder Stephansen og Kristian Assenholt – alle Esbjerg PI. Et kæmpe stykke arbejde med både at få logistik, oplevelser og det sportslige til at gå op i en højere enhed, hvilket lykkedes til fulde. At vi i uge 25 skulle mødes omkring 90 personer – store, små, tykke, tynde, gamle, unge, svenske, danske – til O-løb i Nordatlanten, havde ingen forventet. En del svenskere havde tilmeldt sig turen – helt præcist 30. Således var der lagt op til, at vi kunne få udkæmpet en kamp om at få Skåne, Halland og Blekinge tilbage til Danmark. Men lad det være sagt med det samme: De 3 områder tilhører stadig Sverige.

Oppe på øerne skulle vi som sagt løbe 3 O-løb. Det foregår sædvanligvis i en skov, hvilket der som bekendt ikke er meget af på Færøerne. I Thorshavn ligger den største skov, der nok nærmere viste sig at være en park med træer. Men manglen på træer viste sig at være den store positive forskel, som de fleste deltagere nok havde håbet på at opleve på Færøerne. Terrænet er som udgangspunkt råt, skråt og vådt. Dette kombineret med vejret, som skifter ufatteligt hurtigt, gjorde at løbene blev anderledes interessante og udfordrende. I tillæg skulle vi forholde os til mange af Færøernes vilde dyr, som berigede specielt 2 af løbene og bragte en dimension mere ind i oplevelsen af at løbe deroppe.

Det første løb skulle gennemføres i Thorshavn mandag aften. Flere havde stadig glæde af sejlturen fra dagen før, da "skibet" ikke rigtig var holdt op med at gynge, selvom vi var kommet på land. Så løbet var kærkomment, da vi nu havde mulighed for at få løbet fornemmelsen af søgang ud af kroppen. Løbet var en sprint, som foregår på et kort i forstørret målestok (1:4000). I forhold til almindelig O-løb er der på en sprint kort vej mellem posterne, ofte flere poster og kortere distancer. Dagens løb var delt ind i 2 baner: En lang på 3,3 km og en kort på 2,2 km. Vi blev sendt rundt Thorshavns gader, ud i skoven og ikke mindst rundt ude på "Tinganæs". Sidstnævnte sted er den ældste del af Thorshavn, hvor øernes statsadministration har til huse i nogle meget flotte gamle bygninger. De ligger lidt på kryds og på tværs med mange små gyder og trapper. Alle disse detaljer gjorde kortlæsningen til en udfordring, når tempoet også skulle holdes oppe.

På bane 1 fik vi danskere en fornemmelse af, at svenskerne

Esben Møller Blicher, Sydøstjyllands PI, artiklens forfatter i den færøeske natur.

Peder Stephansen sætter løberne i gang.

rent faktisk var til at tale med. Peter Wihan, Slagelse PI, vandt i overlegen stil med hele 12 sekunder ned til nr. 2, Marcus Hansson. Vindertiden var 26:10 minutter, en ganske fin tid. Peter var desværre op til løbet plaget af skader, men satsede hele butikken på at vinde sprinten. 1-0 til Danmark. "Polisen" fik 6 placeringer i top-10. Dansk Politi var repræsenteret med 3 stk. Herunder er det værd at bemærke, at Peter Sørensen, let aldrende kollega fra PI København, stadig kan være med og løbe ind på en 7. plads i et felt på 31 deltagere. Enkelte deltagere havde i øvrigt vanskeligt ved at få øje på en af posterne, da banelæggeren havde været i drillehjørnet og placeret en post mellem 2 andre poster, sådan de 3 poster lå på en lige linje, således man blev foranlediget til at "overse" den mellemste post – med mindre man var opmærksom undervejs. Charmen ved O-løb kan man kalde det.

Bane 2 blev vundet af Line Stub, PI København. Igen en bane hvor danskerne tog en skalp mod svenskerne. 2-0. Line gennemførte i overlegen stil – 20:19 med over 1 minut ned til nr. 2. Først på 3. pladsen kom Gunilla Larsson, Sverige. Vinderen af bane 1 havde taget sine sønner med på turen – den ældste, Jonas på 11 år – kom ind på en flot 6. plads på bane 2. Løbet blev i øvrigt et comeback for veteranen Vagn Stensil Kristensen, Skanderborg PI, der har været fraværende fra O-sporten i mange år. Han havde et fantastisk løb. Som han selv nævnte: "Det gik jo meget godt, jeg løb hele vejen". Løbet blev i den anden ende debut for familien Pedersen (Kamma, Signe og Henrik) fra Tønder PI. Helt nye inden for O-løb gennemførte de alle på en delt 19 plads.

Banen var lagt af Peder Stephansen, hvilket de 2 efterfølgende løb også var. Der er kun 1 ting at sige omkring banelægningen: "Godt krøllet, Peder!" Det at skulle lave 3 løb, med i alt 10 forskellige baner uden at have mulighed for at se på terrænet i god tid før, kræver sin banelægger.

Det næste løb foregik dagen efter – tirsdag. Nu skulle vi ud at løbe almindeligt O-løb! Terrænet Rossagøta lå lige ved siden af vores indkvartering. Vejret var truende overskyet, men jf. den kvindelige meteorolog fra Glitnir, var vi igen heldige, da det holdt tørvejr. Rossagøta er et fjeldterræn med en enkelt forhøjning på midten med tilhørende slugter, små vandløb, moser og faktisk lidt vidde, der ellers ikke er så forekommende på Færøerne. I området er der en enkelt sti – træer er stort set fraværende.

For mit vedkommende skulle jeg løbe bane 1. Overraskende var det, at man kunne holde et ok løbetempo, da underlaget var fast. Moserne var ikke særlig dybe og kunne passeres uden at synke i til knæene. Mellem strækkene var der ikke store forhindringer, som man skulle uden om, således kunne man løbe mere eller mindre lige på posterne. Det gjorde, at vi ikke – som ellers sædvanligt – løb så mange overskydende kilometer i tillæg til den oprindelige distance. Bane 1 var 7,8 km i fugleflugt. Peter Wihan løb blot sølle 370 m ekstra.

I alt var der 4 baner til dagens løb fra 3,9 til de 7,8 km med forskellig sværhedsgrad. På bane 1 havde jeg indledningsvis et fint løb – kort og terræn passede fint sammen lige ind til post nr. 6. Inden fik jeg i øvrigt overhalet veteranen Egon Sloth, der var iklædt rødt tøj, hvilket jeg senere skulle få stor glæde af. Nå, men Egon og jeg mødtes igen ved post 6, eller der hvor post 6 burde have stået i vores lille verden. Det viste sig dog, at banelæggeren havde placeret posten lige der, hvor den skulle stå alligevel. Øv – et bette bom, der nok kostede et par minutter. Efterfølgende trak Egon fra igen, højst sandsynlig fordi jeg nok havde overvurderet min fysiske formåen. Jo længere afstand Egon fik lagt til mig, jo mindre saft fik jeg i benene. Og da fysisk overskud og evnen til at læse kort ofte hænger sammen, fik jeg halvvejs i løbet en hjælpende hånd ved at holde øje med en lille rød prik ude i horisonten. Prikken viste sig at kunne finde vej, hvilket gjorde livet lidt lettere for mig, da sten, klippestykker og skrænter efterhånden kom til at ligne hinanden. Undervejs blev jeg også overhalet af Ulf Ekdahl fra Sverige. Han begyndte pludselig at få en helt abnorm løbestil, hvor benene går som de plejer, men armene vifter som bare f.... oppe over hovedet. Det viste sig, at løbestilen var noget hurtigere end den normale, da Ulf åbenbart var kommet for tæt på et par fuglereder. Fuglemor og fuglefar var ikke tilfredse med Ulf´s tilstedeværelse, hvorfor

Deltagerne var udfordret på andre måder end blot kortlæsning.

de gang på gang i bedste kamikaze-stil forsøgte forvolde skade på Ulf´s isse. Generelt holdt rigtig mange fugle til i området. En del af deltagerne kunne også berette om, at de var kommet meget nær fuglerederne, men ingen – heldigvis – var kommet til at gøre skade på æggene.

Bane 1 blev vundet af Sverige ved Marcus Hansson i 54:22. Bane 2 og 3 blev også halet i land af svenskerne. 3-2 til Sverige... På bane 2 havde Kasper Køppen, søn af Vagn Stenstil, et rigtigt fint løb som halvvejs nybegynder. Han løb ind på en 3. plads. I den modsatte ende havde Ea Busch, PI København fået kam til sit lyse hår. Hun havde til sprinten løbet sig ind på en 4. plads på bane 2, hvorfor hun mente, at så måtte hun hellere på dag 2 tage en lidt længere og lidt sværere bane og hoppe fra bane 3 til bane 2. Resultatet blev, at når man udfordrer sig selv på O-fronten, så risikerer man også at blive belønnet med en lidt længere naturoplevelse, hvilket Ea blev i dette tilfælde. Hun blev kun overgået af Torben Dein, Esbjerg PI, der mente, at færøsk natur var flot i omkring 2 timer. Stærkt kæmpet, Torben! Heldigvis fik vi udlignet til 3-3, da Jonas Wihan med knapt 5 minutter til nr. 2 fik løbet sig til sejren på bane 4.

Politiet i Thorshavn havde fragtet en grill ud til målområdet, hvor arrangørerne serverede grillpølser med tilbehør. Temperaturen var omkring de 10 grader og let blæsende. En af de færøske betjente var iklædt skjorteærmer, hvilket blev bemærket af nogle deltagere. Betjentens eneste kommentar var: "Jamen, det er jo sommer heroppe nu..." Ja, sommer var det – og intet stikker vel at få stukket grillmad i hånden, når man lige har været ude og kæmpe mod klipper, fugle, uret og svenskerne? En top dag ude i fjeldet.

Samme dag – om aftenen – valgte nogle stykker at se på Thorshavn´s værtshuse. Her blev vi første gang viklet ind i lo-

Peder Stephansen sætter løberne i gang.

kalbefolkningen, der viste sig at være ganske så flinke og snaksaglige. En enkelt, der godt nok var dansker, troede ikke rigtigt på, at omkring 90 personer kunne rejse fra Danmark og Sverige bare for at løbe orienteringsløb. Da han blev overbevist, oplyste han, at han da også havde løbet O-løb i sine unge dage. Det ene ord tog det andet, og manden blev inviteret til at deltage i torsdagens løb. Der blev indgået et væddemål om, at manden højst sandsynligvis ikke ville dukke op til løbet, da han ligesom meteorologen havde forsøgt at tømme baren. Det skulle vise sig, at han såmænd dukkede op om torsdagen og gennemførte.

Onsdagen var orienterings-fri. Dog skulle vi have været oppe på Færøernes højeste fjeld, Slættartindur – ca. 880 m over havet. Vejret var ikke i det venlig hjørne, således turene denne dag blev holdt nede i lidt lavere luftlag. Sidst på dagen lagde et tungt låg af tåge sig over øerne. Arrangørerne måtte derfor afbryde dagens program og tage hjem før alle andre, da posterne skulle sættes ud til dagen efter. Hvorledes og hvordan de fik fundet postplaceringerne i en sigtbarhed på mellem 30 og 50 meter, aner jeg ikke. Men som Erik Lindholdt med vestjysk underdrivelse udtalte: "Det tog også lidt ekstra tid. Der var dog 3 poster, jeg ikke kunne finde - de må ud i morgen".

Torsdagens løb var et kombineret sprint og almindeligt O-løb. Eller rettede sagt, så var det en tillempet sprint. Igen var der 4 baner, lige fra 2,9 km til 7,8 km. På de lange og lidt sværere baner blev vi lovet en udfordring, som nok ville skille fårene fra bukkene. Hvad der helt præcist lå i denne formulering, var jeg ikke helt klar over på dette tidspunkt. Men da jeg kom i mål havde jeg hvert fald ikke fået krøllede horn i panden, og lignede nok mere en der trængte til et varmt bad.

Løbet foregik med 2 kort med udgangspunkt i "Havnadalur, hvorfra vi skulle løbe videre til Rossagøta, hvor vi løb tirsdag. Havnadalur er kort fortalt et rekreativt område i bunden af en dal. Sjovt nok er der skrænter på begge sider af en dal, og endvidere samles alt vandet i bunden. Banelæggeren har sikkert haft en idé om, at det kunne være morsomt at bruge disse elementer til dagens løb. Havnadalur lignede ellers ved første øjekast et hyggeligt og afslappende område, men når man bliver ledt op ad bakke, ned i mosen, op på en top, ned i mosen, op

ad bakke, ned i mosen i en uendelighed, så forplanter det sig i evnen til at få transporteret nok ilt rundt i kroppen. Så sprint blev det på ingen måde til. Ej heller da vi skulle løbe fra det ene område til det andet. For at komme op på fjeldet skulle vi – naturligvis – løbe/klatre op. En lang stejl tur, hvor man fik mulighed for at overveje alt det gode i livet. Vejret var i øvrigt i sit gavmilde hjørne, solskin og vindstille i dalen, så man kom sørme også til at svede af det. Anderledes forholdt det sig på fjeldet, hvor der blæste en kølig vind. Løbet heroppe formede sig som en fin naturoplevelse for mig. Jeg var ved at løbe 2 harer ned og blev ad flere omgange forsøgt angrebet af fugle. Da jeg nåede til post 21, mente jeg, at det skulle være en post med kontrolnummer 136. Da jeg så kom frem til posten, stod der nr. 60 på den. Øv – så måtte jeg være gået for langt til venstre, så jeg løb selvfølgelig i den retning, jeg nu troede posten stod. Bare for at konstatere ca. 1 minut efter, at jeg havde været ved den rigtige post – altså nr. 60 uden at have klippet den. "Sørens osse", fristedes man til at tænke, men et klart tegn om, at kroppen var ved at være træt. Tilbage igen og mod mål – godt mørbanket. Resultatet var for mit vedkommende ikke værd at skrive hjem om, men løbet var alligevel igen en top oplevelse, hvor banelæggeren havde fået trukket os godt rundt på kortet.

Resultatmæssigt overordnet set blev igen lidt ensformigt. Svenskerne tog sig igen af sejrene på bane 1 til 3. Men igen reddede Jonas Wihan lidt af æren, ved igen at snuppe 1. pladsen på bane 4. Således endte den helt uofficielle landskamp med 6-4 i svenskernes favør.

Torsdagen blev afslutningen på den officielle tur – nogen skulle lige have det sidste med de næste par dage. Til torsdagens kammeratskabsaften blev der delt præmier ud, holdt taler, delt gaver ud til arrangørerne, spist, drukket og selvfølgelig fortalt farverige historier om vores fælles og individuelle oplevelser ude i Nordatlanten. En stor tak skal igen lyde til Kristian, Erik, Peder og ikke mindst deres bedre halvdele, som havde en lige så stor andel i arrangementets vellykkethed. Uden jer havde vi ikke fået mulighed for denne helt unikke tur! Hvad bliver det næste? O-løb på Grønland? Man skal aldrig sige aldrig – lærte Esbjerg PI os!

Træer og skove findes der ikke meget af på Færøerne, så orienteringsløbet blev afviklet i åbne landskaber.

Bakskuldløbet på Færøerne

Af Signe og Henrik Pedersen, Tønder PI
Fotos Jan Kofoed Nielsen, PI-København

Orienteringsløb på Færøerne? Med PI? Var det en måde at begynde sin ferie? Ja, det var det. Vi pakkede taskerne med løbetøj og kompas og tog toget til Kastrup Lufthavn for at flyve til Færøerne. Vi havde vores datter på 9 år med, selvom hun aldrig før har prøvet o-løb. Vi landede i Vagar søndag aften og stod 20 minutter efter på parkeringspladsen foran lufthavnen og spejdede efter en rød VW Up, som vi havde lejet. Da vi fløj hjemmefra var det endelig blevet sommer i Danmark med sol og høje temperaturer. Nu stod vi her i kølig blæst og tåge og støvregn. Skulle det være sommerferie? Heldigvis fandt vi hurtigt Up'en og begav os ud på de snoede veje mod Torshavn.

Med skyerne hængende over bilen og fjelde på alle sider var det en speciel køretur mod vandrehjemmet Kerjalon, som ligger ved hotel Føroyar lidt uden for Torshavn. Ved ankomst til vandrehjemmet var vinden tiltaget, og det føltes som en dansk efterårsdag, hvor vinteren er lige om hjørnet. Hvad har vi dog rodet os ud i tænkte vi, mens vi gik over og tjekkede ind i hotellets foyer. Vi fik nøglerne til værelset og gik igen ud i den kolde blæst og over til vandrehjemmet. Vi nåede at tænke, om vi overhovedet havde fået nok varmt tøj med. Værelset var fint, 3 køjesenge og et bord – ikke så meget pjat. Vi fordelte os i to af køjesengene og ventede spændt på, hvem der skulle indtage de sidste tre pladser.

Kl. ca. 23 var der intromøde på hotellet. Et fint arrangement, hvor der var sandwich og vand til alle der mødte op. Vi var godt nok lidt trætte efter en lang dags rejse og tænkte faktisk kun på at krybe til køjs. Ved intromødet bød vicepolitimester Martin Gravesen velkommen til Færøerne og ønskede os nogle gode dage. Derefter blev programmet for ugen kort gennemgået. Det var et spændene program, som vi så frem til – ikke mindst udflugterne rundt på øerne.

Tilbage på værelset var vores bofæller nu ankommet. En svensk politimand med sine to døtre. Dejligt for vores datter, at der var to andre piger på samme alder.

MANDAG

Vi mødtes kl. 10.30 på parkeringspladsen og kørte i samlet flok mod Vestmanna, hvor vi skulle ud og se fuglefjeldet. Turen dertil var meget speciel, idet det nu var blevet lyst, og vi nu rigtigt kunne se de smukke fjelde og samtidig blev opmærksom på, hvor mange får der gik rundt over alt.

Ved havnen i Vestmanna blev vi fordelt på to både, der skulle sejle os ud til de høje fuglefjelde, der skød op af havet. Det blev en smuk og spændende tur, hvor vi så masser af Lunder, Malle-

Startstedet.

mukker, Lomvier og andre fugle. Der var dog en del bølgegang, så et par af deltagerne måtte ofre til havguderne ud over rælingen. Vores svenske roommate spurgte undrende, da vi på vores båd pludselig skulle iføre os gule sikkerhedshjelme, men ingen redningsvest? Vi fik aldrig nogen logisk forklaring, men kiggede på hinanden og smilede af vores byggemand Bob kostume.

Sikkert tilbage i havnen var der lidt ventetid pga. lidt kø ved toilettet. Vi og vores svenske roommates udnyttede chancen til at besøge et lille museum om Færøske sager, der lå på 1. salen. En meget spændende og lidt uhyggelig gennemgang af nogle drabelige sagaer om pest og heksejagt på Færøerne. Fortællingerne blev fortalt via nogle hørebøffer vi gik rundt med, og så var sagaerne ellers krydret med meget livagtige voksfigurer, med alt fra hængte tyve, halshuggede bønder og torturerede hekse. Efter denne oplevelse kom vi ned på parkeringspladsen igen, og opdagede, at alle var kørt. Vi sadlede hurtigt op igen og kørte til Kvivik, hvor Erik Lindholdt tidligere har boet i tre år. Han viste rundt i byen og ned til stranden, som er speciel, idet den er en at de godkendte strande til indfangning af grindehvaler. Spændende at høre om grindefangst og om hvor organiseret det foregår. Herefter kørte vi tilbage til vandrehjemmet for at slappe lidt af inden turens første o-løb, Torshavn by night.

TIRSDAG

Efter et veloverstået første o-løb og en god nats søvn mødtes vi kl. 09.30 foran vandrehjemmet for at køre til Vagar, hvor vi skulle se Gásadalur. Det specielle ved det sted er, at bygden først blev "vejfast" med det øvrige Færøerne i 2006, hvor der blev sprængt en tunnel gennem fjeldet til bygden. Hidtil havde den eneste kontakt til omverdenen været til fods over fjeldet, med båd eller med helikopter. Det er en meget malerisk bygd med skønne landskaber og fra en udsigtspost er der en flot udsigt over bygden med et vandfald, der falder frit ned i havet. Efter denne perle kørte vi retur til vandrehjemmet og gjorde klar til turens andet o-løb, Rossagøta.

ONSDAG

Ingen løb, kun seværdigheder. Vi kørte fra vandrehjemmet kl. 09.15 for at mødes med vores guide for foden af Færøernes højeste fjeld, Slættearatindur på 880 meter, som vi skulle bestige. Desværre var der tåge på vej, så turen til toppen måtte aflyses. I stedet kørte vi til bygden Gjógv. Guiden fortalte om bygden, som kun huser 25 indbyggere. Den yngste er 18 år. Igen et meget smukt og malerisk scenarie med en naturhavn, der menes at være anvendt helt tilbage til vikingetiden. Vi havde en halv time til selv at gå rundt i bygden, og vi valgte at bruge tiden til at komme så højt til vejrs vi kunne nå. Vi gik op ad et stejlt græsfjeld med vores svenske venner, og pigerne synes det var gevaldig sjovt at rutsje ned af græsset på bagen. I Gjógv var der også præmieuddeling, som dagen før, og det var en stolt datter, der modtog en kop for en flot 4 plads ved sit første rigtige o-løb i terræn.

Efter Gjógv kørte vi mod Eidi, hvor vi skulle se en grotte. På vejen der til gjorde vi stop ved Risen og Kellingin og hørte sagnet om kæmperne fra Island, der ville trække Færøerne med til Island. I Eidi gjorde vi atter holdt, og begav os på en mindre klatretur langs havet ud for at se en grotte. Der var dog en forhindring undervejs. Et stejlt klippestykke på ca. 5 meter skulle forceres. Selvom vi havde tov med, var det ikke alle der vovede sig afsted, idet klipperne var glatte. De af gruppen der vovede pelsen fik dog en flot oplevelse med i bagagen, idet gulvet og væggene i grotten var beklædt med alger og muslinger i alverdens flotte farver.

Efter strabadserne op og ned ad fjeldene og turen til grotten var vores datter og de svenske piger fyldt op af gode oplevelser og trængte til at slappe af. Vi kørte derfor tilbage til vandrehjemmet, mens resten af deltagerne kørte til Saksun. Derfor kan vi desværre ikke fortælle hvordan turen til Saksun gik.

Da de øvrige deltagere kom tilbage, var der blevet arrangeret et besøg på politistationen i Torshavn. Der var ingen tilmelding, så man skulle bare møde op kl. 19. Her blev vi modtaget af vagtchefen, og de kollegaer der ellers var på tjeneste. Vi blev vist rundt på PG og så deres vagtcentral, hvor man på store skærme kunne følge bl.a. trafikken i de lange tunneler, der forbinder de fleste øer. Vi så også deres Romeo patrulje og fik fremvist deres udstyr. Specielt M10'eren fik vores svenske kollega til spærre øjnene op. Tror ikke de har helt samme udrustning i Sverige.

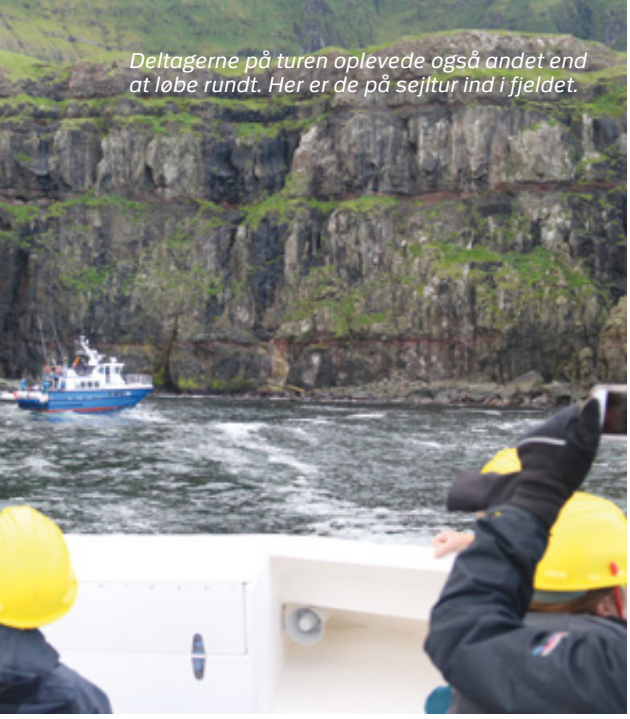

Deltagerne på turen oplevede også andet end at løbe rundt. Her er de på sejltur ind i fjeldet.

TORSDAG

Her havde vi formiddagen fri til selv at disponere. Vi valgte at gå en tur i Torshavn og besøge den gamle bydel med de sortmalede træhuse med græs på taget og smalle gader. Virkelig hyggeligt. Derudover besøgte vi også Tinganes, hvor regeringen holder til i gamle smukke rødmalede træhuse. Vejret viste sig fra den fineste side, og vi kunne nyde en sandwich på nogle store sten ned til havnen. Derefter var det tid til turens tredje og sidste o-løb, Havnardalur.

Efter o-løbet var det tid til at gøre os klar til kammeratskabsaften, som skulle afholdes i bowlinghallen. Her fik vi en lækker buffet med alt hvad der hører til af salat, kød, fisk, kartofler og suppe samt kage til dessert. Det blev en rigtig hyggelig aften, hvor de store roser blev præsenteret for arrangørerne. Og ikke uden grund. For os som debutanter til o-løb blev vi virkelig godt taget imod og blev velinformeret inden hvert løb. Det var rigtig sjovt at være med.

Torsdag nat kl. 02.00 skulle vores svenske venner med færgen retur, så vi sagde farvel inden vi gik i seng.

Fredag morgen skulle vi selv tidligt op og flyve retur til Danmark. Vi kørte tilbage til lufthavnen, afleverede Up'en og checkede ind. Hold nu op hvor ugen var fløjet afsted.

Vi vil gerne benytte muligheden til at sige 1000 tak for en helt igennem fantastisk oplevelse. Tak for den måde børnene blev integreret på – særlig tak for gaven og slikposen til kammeratskabsaftenen.

For os var det sjovt at løbe o-løb som familie og dejligt at møde så mange søde mennesker med en fælles interesse. Tak til arrangørerne for en dejlig ferie, der var velorganiseret og hvor logistikken fungerede.

Vi vil glæde os til Bakskuldløb på Island eller Grønland.

"Fodnote"

Af Erik Lindholdt, Esbjerg PI
Fotos Jan Kofoed Nielsen, PI-København

Officielt blev "Bakskuldløbet på Færøerne" afsluttet med kammeratskabsaften torsdag i Tórshavn. Men en stor del af deltagerne havde valgt at forlænge opholdet på Færøerne frem til søndag, for sammen at nyde endnu et par dage i Nordatlanten. Fredag var der fællestur til Nordøerne, hvor vi i Klaksvík blev budt ind til en kop kaffe hos politiassistent & Lagtingsmedlem Elsebeth Mercedis Gunnleygsdóttur. Her fulgte en spændende og underholdende fortælling om det politiske system på Færøerne og de udfordringer, der følger ved på samme tid at være en del af den lovgivende- og udøvende magt i et mindre lokalsamfund. Vi besøgte Færøernes nordligste bygd Viðareiði, hvor den lækre hummersuppe bestemt kan anbefales og sluttede af med skovtur på Kunoy.

Hen over weekenden frem til afrejse søndag midnat tog folk ud på egen hånd eller i mindre grupper og udforskede naturen, de mange kulturhistoriske områder og ikke mindst cafélivet i Tórshavn & omegn.

EPILOG
Den fantastiske natur på Færøerne har gjort stort indtryk, men også den umådeligt store gæstfrihed, man bliver mødt med overalt på øerne, har overrasket mange. Og så er der pænt rent overalt hvor man færdes. Tydeligt at færingerne med rette er stolte af deres land og passer godt på det. For mange af os vil det helt sikker ikke være et farvel, men et "på gensyn".